

hvad der med Villighed kan forlanges af den, ja maaffee endog Mere; thi jeg er overbevist om, at, naar et saadant Tilfælde kom til Dvarantainecommissionens Kundskab, at et Skib var ankommen paa Helsingørs Rhed, der havde havt et saadant Sammenstød med et for smittet eller mistænkt anseet Skib, saa vilde vistnok Dvarantainecommissionen lægge dette Skib, uagtet det havde reent Sundhedspas, naar det f. Ex. var bestemt til en russisk Havn, under Dvarantaine, som det ellers vilde været fri for, alene fordi det havde havt dette Sammenstød med et fremmed Skib i en engelsk Havn. Men den Omstændighed, at Dvarantainecommissionen kan examinere Bedkommende om, hvorvidt et saadant Sammenstød har fundet Sted, har dog ordentligviis kun sin Betydning, forsaavidt der er Spørgsmaal om Sammenstød mellem Skibe i aaben Sø; derimod er det ganske naturligt, at ofte baade Skibsmandskabet og Skipperen kunne ikke være sig bevidste, at de have befundet sig i en eller anden engelsk Havn mellem Skibe, der vare smittede af guul Feber; det er Noget, som Mandsskabet ikke kan vide, og altsaa kan en Examination i den Henseende ikke hjælpe noget. Det er ogsaa efter den nugældende Anordning muligt, at den hele Dvarantaineforanstaltning, som finder Sted ved Strømtoldstederne, kan blive illusorisk; jeg fremsætter dette ikke som nogen Indvending mod disse Foranstaltninger; thi det er en nødvendig Følge, som er forbunden med saagodtsom alle Dvarantainelove, at de kun til en vis Grad kunne tænkes at lade sig overholde. Men, naar det er Tilfældet, og naar det er givet, at Administrationen har Banskelligheder for Diebliffet at overvinde, som

gjøre det umuligt at give nogen for alle Tilfælde fuldstændig Betryggelse, saa troer jeg ikke, at det kan siges at være nogen berettiget Indvending mod det Forslag, som foreligger fra Regjeringens Side, at lignende Banskelligheder ogsaa kunne frembyde sig i Fremtiden. Jeg troer paa ingen Maade, at disse Banskelligheder vilde blive større — og det vil jeg udtrykkelig have bemærket — end de hidtil have været, jeg troer, at de kun vilde blive de samme, og jeg troer, at det ad administrativt Veie vil være muligt, at gjøre det Yderste, som i saa Henseende kan gøres, og jeg holder mig forvisset om, at denne Lovs Bestemmelser vilde i det Væsentlige afgive ligesaa stor Sikkerhed, som hidtil har fundet Sted — jeg mener ikke nogen absolut Sikkerhed, men en lignende Modvirkning som hidtil mod de Tilfælde, man ønsker at forebygge. At man altsaa af den Grund skulde udsætte at træffe en nyttig Foranstaltning, det kan jeg ikke indrømme. Det kan vel være, at det for den danske Regjering kunde være behageligere — og dens Bestræbelser ere ogsaa gaaede i denne Retning — om den kunde sige, at alle de østersøiske Magter, som den danske Regjering befinder sig i Forhold til med Hensyn til Foranstaltninger mod den gule Feber, vare enige i at gjøre det Samme, som Danmark vil gjøre, det vilde, siger jeg, være behageligt, om et saadant Samtykke fra de vedkommende Magters Side var opnaaet; men deraf følger ingenlunde, at § 1 maa forkastes, men deraf følger, at, naar § 1 antages, maa § 3 ogsaa bibeholdes, indtil denne Paragraf som Følge af en saadan Overeensstemmelse, som man stræber at bringe istand, maatte være overflødig.